

Hồi thứ mười bảy

VỖ LÂM QUÁI QUYẾT ĐỒNG QUÂN GIÚP NƯỚC

Năm người vừa đi vừa chuyện trò vui vẻ. Đến cuối giờ ty họ đã đi ngoài hai chục dặm qua khỏi đám khói đá mịt mù. Bỗng, ai cũng lắng tai nghe. Từ xa, nơi một khu rừng nọ, vọng lại tiếng kinh phong âm âm như trời long đất lở. Xịch đến vài mươi trượng, lại nghe rõ cả tiếng binh khí va chạm, lẫn với tiếng người là hét náo nhiệt lạ thường.

Trước hơn ai hết, Quốc Tuấn biếc sắc. Chàng vội thốt lên:

- Không chừng quân binh của tạ hạ đã đổi đầu với bọn giặc ngoại xâm rồi chẳng? Nhưng, có lẽ nào chúng lại kéo sang Đại Việt một cách chóng vánh như vậy?

Tiểu Cô nghiêng tai một lát rồi mới nói:

- Chẳng phải vậy đâu, Trần đại huynh ạ. Nếu có quân binh thì ắt phải có tiếng reo hò của hàng trăm, hàng nghìn sĩ tốt chứ? Đàng này, chỉ toàn binh khí và kinh lực nội ngoại công chạm nhau, cộng với tiếng mắng chửi của chừng mười người là cùng. Tiểu đệ nghĩ rằng, có lẽ là bọn cao thủ giang hồ nào đó đang đánh nhau đến hồi quyết liệt cũng nên.

Triệu Lão Hoàn Đồng nói:

- Lời Ngô công tử có lý lắm! Lão phu còn nghe rõ tiếng chỉ phong reo réo; tiếng vỗ cánh phành phạch giống loài dơi mới biết bay! Nghe trong tiếng rền của kinh lực, có cả thanh âm của loài cóc nghiêng răng, của loài vượn người hú nữa. A! Đúng rồi! Bọn võ lâm Ngũ Quái! Để lão phu tới trước xem sao!

Lời chưa dứt, lão già lùn bông bột háo hức dùng thuật phi hành “Lăng ba vị bộ” bắn mình lướt xẹt tới trước như sao đòi ngôi. Tiểu Cô trong lòng thầm khâm phục sự nhạy bén về kiến thức cũng như thân pháp tuyệt luân của lão. Cậu nói với Quốc Tuấn:

- Triệu lão tiên bối quả là bậc kỳ nhân phi phàm xuất chúng. Cớ sao đại ca không thọ giáo người?

Trần tướng quân cười đôn hậu:

- Ngu huynh lúc rồi vẫn thường luyện tập đều. Ngặt vì bên mình còn đang gánh vác việc quân. Chuyến này rước được nội tổ cùng đi; nhất định ngu huynh càng thêm tinh tấn.

Tiểu Cô gật đầu. Bốn người càng lúc càng nghe rõ dần tiếng kinh phong, chỉ

phong, binh khí chạm nhau “Âm, âm! Chát, chát!”. Chẳng mấy chốc, trước mặt mọi người hiện ra bốn bóng người và năm bóng quái thú đang đấu vùi với nhau loạn xạ. Chung quanh cục tràng cây cối ngã đổ ngổn ngang, đất đá bắn lên tung tóe. Đột nhiên, Tiểu Cô lạnh mắt, thấy một loạt bướm bướm đen sì bay về tới trước mặt. Cậu thét trầm:

- Nằm xuống!

Cùng với lời nói, cậu quờ tay ấn lão già khòm họ Mã rạp mình xuống sát đất. Một vết đen vút qua, xuyên thủng chiếc khăn búi tóc của lão già khòm. Ngó lại, đã thấy ngang thân cây một vết thủng bằng ngón tay nhưng chẳng ai biết là loại ám khí gì. Tiểu Cô bên ngoài mình qua phía sau thân cây. Cậu thấy ngay một vết rạn. Tiểu Cô vận công vào mấy đầu ngón tay, móc ra một vật nhỏ màu đen. Nhìn vào lòng bàn tay của Tiểu Cô, mọi người nhận ra một con bướm bướm mỏng manh bằng thép các góc cạnh sắc như nước. Tiểu Cô giải thích: Đây là loại ám khí hiểm độc trên chốn giang hồ, người ta gọi là Điệp Tinh Tiêu Độc. Chủ nhân của nó, ngoại trừ Hắc Điệp Quái tượng trong võ lâm Ngũ Quái ra, chẳng ai có cả!

Nghe cậu nói vậy, ai cũng lắc đầu e ngại. Tiểu Cô tìm một lùm cây rậm rạp, đưa ba người vào đó để tiện theo dõi cục tràng; vừa kín đáo, lại vừa đỡ nguy hiểm hơn. Cậu tìm một tảng cổ thụ sát với cục tràng, nhẹ nhàng bay vọt mình lên như một cánh chim. Tiểu Cô chợt nghe giọng nói của lão già lùn họ Triệu truyền nhỏ vào tai:

- Cẩn thận đấy, công tử à! đừng nên để lộ hành tung!

Tiểu Cô gật đầu không nói. Cậu dõi mắt xem thử võ lâm ngũ quái đang đấu với ai? Lúc này dưới cục tràng, bọn võ lâm ngũ quái đang bủa vây bốn người đại hán mặc bốn màu áo khác nhau. Một bóng quái to lớn, vạm vỡ vận khôi giáp, mang mặt nạ chim ưng đang vươn song trảo, chụp vào một trong bốn người kia. Trân đôi càn kheo trắng hếu, chập chờn con bướm đen khổng lồ, vun vút phóng ra những cánh điệp đen giết người trong nháy mắt. Cùng lúc, một bóng trắng cao lêu nghêu khi mờ khi tỏ, ẩn hiện như con vượn ma đánh ra những luồng kinh phong mạnh khủng khiếp! Đó là chiêu pháp “Hàn Âm Công” hết sức lợi hại của Thiềm Âm Quái Phù. Tiểu Cô nhìn rõ, thấy một “con cóc” xám đang ngồi chồm hổm dưới đất, mang bộ giáp da lổm chổm nhiều gai, đánh ra toàn những đòn địa công mãnh liệt. Nhưng chưa hết, bốn người kia nếu không lanh lẹ né tránh kịp thời, sẽ bị ngay những trận mưa chỉ phong từ trên không rào rào tuôn xuống. Một con “dơi chuột” thật to đang lượn quanh cục tràng, liên tục dùng toàn đòn chỉ phong độc thủ.

Tuy cái sức mạnh hợp quần của bọn võ lâm Ngũ Quái kia quả là đáng khiếp thật, nhưng xem ra bốn gã đại hán này cũng chẳng phải là hạng tầm thường. Thân pháp cùng chiêu pháp của họ đưa ra để đón đỡ, phản công cũng thần tình, kỳ diệu không kém gì bọn địch thủ nửa người nửa quái ấy. Tiểu Cô chú ý từng nhân vật một của đám cao thủ bốn người. Đại hán vận thanh y dùng chiếc lao có hai ngạnh sắc cạnh sáng lòe ánh thép; gương đồng kích tây mau lẹ dị thường; từ sớm đến giờ người này chưa hề nao núng. Còn người mặc áo chàm, đầu đội nón lá thì huy động vũ khí bằng cây cước, đón gạt liên tục những luồng chỉ phong từ trên phóng xuống; đồng thời đỡ gạt hàng loạt phi tiêu bươm bươm bay vèo đến. Người thứ ba vận lục y dùng đại phủ tấn công hai hình quái nhân bóng chim ưng và cóc gai xám. Trong lúc đó người thứ tư mặc áo sát cánh, choàng mảnh da hổ vắt chéo ngang vai, cũng chẳng hở tay với cây roi gân rồng uyển chuyển quật veo veo nghe thật rợn người.

Tiểu Cô buột miệng thì thào cùng Triệu Lão Hoàn Đồng, đang ngồi trên cháng cây bên cạnh:

- Võ lâm Ngũ Quái bên Giang Bắc đang đánh nhau với võ lâm Tứ Kiệt bên này. Có đúng vậy không, lão tiên bối?

Triệu Lão gật đầu khẽ đáp

- Kỳ phùng địch thủ giao tranh, coi sướng mắt ghê! .

Hai người lại im lặng nhìn xuống cục tràng. Bỗng Tiểu Cô thấy rõ ràng bóng đôi bộ vuốt của chim ưng nở xò ra, chụp mạnh xuống người vận áo xanh. Đại hán này vội lạng mình qua một phía, tay trái đưa ra một luồng kinh lực, quật vào luồng kinh phong của hình dạng cóc xám, tay phải huy động cây lao hai ngạnh đâm chéo vào cánh tay của Thần ưng Quái Trảo. Người mang mặt nạ chim ưng thụt vội song trảo về, lách qua mé tả liền hai bước. Đại hán vận thanh y quái lớn:

- Ngũ Quái! Các ngươi biết điều nên rút thẳng về Giang Bắc ngay. Đất nước các ngươi đang bị dày xéo dưới vó ngựa quân Mông. Cớ sao không chiu đứng lên đánh giặc, giữ vững giang sơn, lại chịu cúi đầu làm ưng khuyển cho chúng nó; rồi lại còn lăm le dòm ngó xứ sở bọn ta?

Thần ưng Quái Trảo tức giận gầm lên:

- Bọn các ngươi là bốn con ngáo ộp chẳng thức thời gì cả? Chúng ta đã đầu phục vị tân minh chủ võ lâm, thì mọi mệnh lệnh của người ban ra, bọn ta sẽ thi hành tuyệt đối.

Đại hán lục y vừa hụp mình né khỏi đôi tiêu độc Diệp Tinh, giơ búa lớn chém mạnh vào đôi chân Thần ưng Quái Trảo, thét:

- Chưa có Đại hội Quân hùng, thằng nào dám tự xưng là minh chủ võ lâm? Các người chẳng qua là bọn giang hồ giá áo túi cơm, không biết gì danh dự, đi làm do thám cho tán Thành Cát Tư Hãn tham vọng điên cuồng. Nói cho các người biết, hấn mà mang xác qua đây, anh hùng hào kiệt ở xứ Đại Việt này sẽ bằm vằm hấn ra làm muôn mảnh!

Thiền Âm Quái Phù dùng mười hai thành công lực vào chiếu pháp Hàm Âm Công quật mạnh vào hai đại hán thanh y, lục y và quật lên the thé:

- Đừng có nói phét! Ngoài đại hoàng đế Thành Cát Tư Hãn và hàng trăm vạn hùng binh ra, các người có biết hiện nay ai làm bá chủ võ lâm không? Hãy ngoái to lỗ tai ra mà nghe cho rõ! Ta cho các người biết, đó là Thiên hạ vô địch Hồn Thế Tà Thần! Người làm chủ pho Ngô Vương Bí Lục suốt mười năm qua.

Lời hấn vừa dứt, cả bọn võ lâm Ngũ Quái đồng loạt cười lên lanh lảnh. Trong khi đó, bọn Ngư, Tiều, Canh, Mục chới với như sét đánh ngang tai. Vợ chồng Trần Quốc Tuấn nghe quả tim trong lồng ngực đập liên hồi như trống trận. Chàng nắm chặt đôi tay Cẩm Uyên thẳng thốt:

- Trời! Hiền thê ơi! Nguy cho đất nước ta rồi! Quả ta đoán không sai, bọn sài lang đến nay mạnh tựa hung thần, ác quỷ! Giang sơn ta rồi đây không tránh khỏi nạn binh lửa đảo điên!

Lúc đó, trên ngọn cây đại thụ, Tiểu Cô dùng phép truyền âm nhập mật, nói với lão già lùn họ Triệu:

- Hồn Thế Tà Thần chính là Thiết Chưởng Tà Thần xứ Mông cổ khi xưa chẳng?

Triệu Lão gật gù:

- Thì chính cái thằng phản chủ ấy chứ còn ai vô đây nữa? Sau khi luyện các môn bí pháp nằm trong pho Ngô Vương Bí Lục thì Thiết Chưởng Mật Tông còn có nghĩa lý gì! Họa may, trừ phi Ngũ Hùng Kiệt Hiệt đồng một loạt ra tay đấu với hấn thì mới gỡ gặt được.

- Ngũ Hùng Kiệt Hiệt là ai?

- Ngũ Hùng Kiệt Hiệt An Nam là năm người đệ tử của vị chúa tể An Nam Cái Thế Kỳ Nhân. Đại sư huynh là Hoàn Sơn Kiếm Khách, sau đổi hiệu là Hồng Lĩnh Thần Y; Nhi sư huynh là Tản viên Chơn nhơn, người đạo sĩ tu tiên tại núi Tản viên thuộc vùng Châu á. Tam sư huynh là Độc Cước Thần hành, chẳng biết hiện nay lang bạt nơi chân trời góc bể nào nữa. Tứ sư tỷ là Hạ Long Tiên nương, người đang sống tại một vùng vịnh nên thơ, ngày đêm hát ca cùng những ngọn thủy triều bất tận. Còn cuối cùng, lão phu đây Triệu Lão Hoàn Đồng là sư đệ út của bốn người! Còn cái thằng Thiết Chưởng, Ừ quên, Hồn Thế Tà Thần cũng là

đồng môn, nhưng đã bị khai trừ từ đời tám hoánh! Nếu năm anh em của lão hợp lực may ra mới chống lại hẳn!...

Nói xong, lão thở dài ngao ngán. Tiểu Cô suy ngẫm thành lời:

- Như vậy, có lẽ trong pho Ngô Vương Bí Lục đã ghi đầy đủ các môn bí pháp thất truyền trong thiên hạ?

- Đúng! Xưa kia sư tổ của lão phu nghe đâu là bạn đồng môn với đại vương Ngô Quyền; đã thu thập trong thiên hạ tất cả tinh hoa của nền võ thuật kỳ bí của võ lâm; chép hết cả vào pho Bí Lục ấy. Cho nên nó được tôn là Đệ Nhứt Võ lâm Chi Bảo. Ai làm chủ bảo vật ấy sẽ là Thiên hạ vô địch! Chà! Chực! Nếu lão phu không lầm thì rồi đây máu chảy thành sông, thây chất bằng núi chớ chẳng giỡn đâu!

Biết như thế, Tiểu Cô không khỏi rúng động toàn thân.

Lúc bấy giờ, cục tràng đã đến hồi khốc liệt nhất. Bọn võ lâm Ngũ Quái mở ra một trận đồ quái dị. Trên có Thần Thủ Quái Điều, dưới có Thiềm Âm Quái Phù; còn bao vây chung quanh thì đã có Thần ưng Quái Trảo, Thần Viên Quái Túc, Hắc Điệp Quái Nương liên tục tấn công tới tấp. Nhưng với sự lão luyện giang hồ như Triệu Lão Hoàn Đồng, chẳng có điều chi mà lão không am tường. Lão nói với Tiểu Cô:

- Công tử! Bọn Ngũ Quái đang giài “Thiên Địa Tam Hoàn Trận Pháp” đó! Bọn chúng đã nhờ trận đồ này mới nổi danh trong giới võ lâm. Kẻ nào bị vây khốn trong trận quái này, chỉ cần sơ hở nhỏ sẽ mất mạng như chơi! Coi kìa! Nào Độc chiêu song trảo, Điệp tinh Tiêu độc, cộng với Hư Hoa Thần Anh gọi là Tam hoàn công. Nội cái thế chân vạc, trong vòng mười tám chiêu thức liên hoàn, có thể hạ sát địch thủ chưa đầy một khắc. Lại còn Thiên la, địa võng; trên không thì có liên hoàn Chỉ phong Độc thủ, dưới đất đã có Hàm âm Công. Đối phương không thể nào dùng thuật Phi thiên Quán thế để điều vận chân nguyên được; còn nhược bằng địch thủ ngã ra đất, sẽ bị đứt màng nhĩ chết ngay.

Tiểu Cô, tai nghe lời dẫn giải, mắt nhìn thấy trực diện. Võ lâm Ngũ Quái đang huy động toàn lực quyết sống mái với Tứ Kiệt Giao Châu. Người đại hán vận áo xanh nói những lời gì đó, vừa đủ cho ba người đồng bọn nghe. Lập tức, Tứ Kiệt hét lên một tiếng, hùng dũng thi triển nhíp nhàng các chiêu thức tuyệt luân. Lão già lùn lại giải thích cho Tiểu Cô:

- Võ Lâm Tứ Kiệt đang phản công bằng trận pháp “Tứ trụ Biến thiên Nhị thập Tứ tú”. Đây cũng là một trận đồ biến hóa khôn lường. Trong sách Binh thư của cao tăng lão phu là Triệu Quang Phục Dạ Trạch Vương có ghi rõ: Chỉ cần bốn nhân vật mà có thể biến ra thành hai mươi bốn nhân ảnh di động liên

hoàn. Dù cho có thiên binh vạn mã; hoặc mưa sa bão tố, cũng chẳng khống chế hai mươi bốn vì sao đổi ngôi này đặng. Cách đây trăm năm về trước cũng có bốn vị kiệt kiệt giang hồ; trong trận thư hùng trận đỉnh Phục Hồ Sơn, nhờ trận pháp này mới thoát khỏi tay bọn ma đầu tà giáo. Còn võ lâm Tứ Kiệt thời nay cũng nhờ nó mà ngang dọc, vẫy vùng suốt hai chục năm nay, khắp cùng trời cuối đất. Trận thế của hai phe biến ảo thần kỳ, trông càng ngoạn mục. Cả cục tràng rộng trên mười trượng; bóng người, bóng quái bay liệng như thoi đưa. Thanh âm của các loại chiêu thức, chưởng pháp, binh khí, ám khí và cả tiếng la hét làm kinh động một vùng, vang rền tới mấy dặm. Khói lửa bập bùng chớp lóe từng hồi. Cây cối, đất đá nơi cục tràng nát tan, tung tóe.

Từ trước đến giờ, Tiểu Cô chưa từng thấy cuộc tranh hùng nào mãnh liệt đến thế. Đây là lần đầu chứng kiến bọn võ lâm hai phái Hắc, Bạch giao tranh, Tiểu Cô cảm thấy phấn chấn lạ lùng.

Cậu dõi mắt say mê nhìn cuộc giao đấu vẫn tiếp diễn sôi động nơi cục tràng phía dưới. Với trận thế tuyệt diệu, hai bên liên tiếp đưa ra những sở trường tuyệt kỹ rất ư là quyết liệt. Cuộc chiến còn kéo dài mãi cho đến quá giờ Ngọ vẫn chưa phân thắng bại. Rồi qua khỏi giờ Mùi... .

Nơi lùm cây rậm rạp, Cẩm Uyên bàn với Trần Quốc Tuấn thật khế:

- Trần lang! Qua cuộc đấu khẩu hồi sáng, thì ắt bốn đại hán kia là Võ lâm Tứ Kiệt rồi đó! Ta nên liệu ra tay giúp họ được không? Chàng nghĩ thế nào ạ?

Quốc Tuấn gật đầu thì thào: .

- Đúng đó, hiền thê! Nhưng hai ta xét ra chưa phải là đối thủ của bọn Võ Lâm Ngũ Quái! Chỉ e... Vả lại, để xem nội tổ và Ngô hiền đệ có phản ứng gì không đã. Chắc hai người cũng nghĩ như ta vậy chứ chẳng khác chi đâu! Có lẽ, Ngô hiền đệ còn chờ cơ hội nên chưa ra tay đó thôi!...

Quả đúng như trí xét đoán của chàng, từ lúc đầu Tiểu Cô đã có cảm tình đặc biệt với bốn vị hào kiệt Ngự Tiều Canh Mục ấy. Sau khi nghe và hiểu ra mọi vấn đề, cậu đã đứng hẳn về phe Tứ Kiệt. Những con người cùng một lòng yêu quê hương đất nước, dù cho là hạng giang hồ phiêu bạt, chẳng có nhà cửa, của cải, hay sự nghiệp đồ vương. Họ chỉ sống với cỏ cây mây nước, lấy gió trăng làm bạn, lấy quán trọ làm nhà. Tuy danh lợi chẳng màng, kim ngân chẳng quý, xa hoa nhung lụa cũng không thế nào cám dỗ được, nhưng một khi quê cha đất tổ bị dày xéo dưới vó ngựa xâm lăng, thì chí khí quật cường bừng bừng trỗi dậy; dù muôn thác, họ cũng chẳng chịu cúi đầu. Lòng đã quyết, chí đã định, Tiểu Cô lúc nào cũng sẵn sàng vận công, chực nhảy vào vòng chiến. Cậu rót vào tai lão già lùn họ Triệu:

- Tiền bối ạ! Chúng ta nên sẵn sàng chuẩn bị tiếp ứng cho Tứ Kiệt. Chớ để cho bọn Ngũ Quái hãm hại bốn vị anh hùng này.

Triệu Lão Hoàn Đồng đang vô tư xem trận đấu chợt nghe Tiểu Cô nói vậy, mới giật mình vỡ lẽ ra. Lão cũng ngậm vận công, chờ đợi. Bỗng dưng, nhiều tiếng quát tháo nổi lên; đồng thời vừa thoáng thấy bóng dơi vòng qua, còn cách tàng cây gần một trượng, Tiểu Cô thi triển ngay tuyệt chiêu “Ngũ âm Ngũ dương Lương nghi Thập chỉ phong”. Cùng lúc ấy, mọi người chứng kiến hai xác người áo chàm và áo nâu choàng da hổ bị trọng thương bắn văng ra ngoài, sắp rơi xuống gốc cây cổ thụ, chỗ hai người đang núp. Lập tức, Triệu Lão Hoàn Đồng dùng thủ pháp cực kỳ nhanh nhẹn, đỡ một lần cả hai thân người, bốc lên đặt trên cháng ba cây đại thụ. Tiểu Cô hết sức khẩn trương nói nhanh vào tai lão.

- Triệu lão tiền bối! Mau đánh con cóc xám kia! Hai người này để cho tiểu diệt lo liệu!

Cùng với ngón tay của Tiểu Cô vừa chỉ, lão già họ Triệu đập xuống tám thành công lực với bí pháp Lôi Âm Thần công khủng khiếp. Một tiếng rú thê thảm vang lên. Xác cóc bay tuốt đi nơi khác, để lộ ra rõ ràng một thân người to lùn văng xa ngoài ba trượng! Thì ra ngờ đâu hai người vừa bị trọng thương sẽ rơi xuống đất, Thiềm âm Quái Phù vọt liền tới, định cho hai gã hồn xuống âm ty. Nhưng chẳng ngờ, hấn lại lãnh trọn ngọn kinh lực của lão kỳ nhân họ Triệu, đã từng danh chấn giang hồ với bí pháp độc đáo Lôi âm Thần công.

Hấn bị một đòn chí mạng như thiên lôi đả. Từ mồm ông ộc một dòng máu đỏ ối tuôn ra, Thiềm Âm Quái Phù nằm im bất động...

Nói về Thần Tử Quái Điều đang vòng lại, chuẩn bị Phóng ra hàng loạt chỉ phong độc thủ, hạ sát luôn hai gã đại hán yếu nhất bọn; chẳng ngờ liếc thấy một luồng sáng xẹt đến, chưa kịp định thần nhìn kỹ là loại ám khí gì, chỉ lo né tránh cho khỏi mạng vong. Một bên cánh dơi bị năm vệt lửa cháy sém, bay mùi khét lẹt. Vì mất thăng bằng nên buộc lòng con “dơi chuột” không lồ phải xếp cánh buông mình. Khi thấy quái cóc xám bị hạ độc thủ quá nhanh bốn quái kia dao động tâm can. Thần ưng Quái Trảo sững sờ thốt:

- Trời! Lôi âm Thần công tái xuất giang hồ! Chư đệ, muội... Lui mau!

Cùng với lời nói, Thần ưng bắn mình bay đến bồng Thiềm Âm Quái Phù, hươ cánh tay ra hiệu cho bọn quái còn lại nhắm hướng tây chuẩn thẳng. Triệu lão Hoàn Đồng định chạy theo truy kích, nhưng Tiểu Cô đã ngăn lại:

- Triệu lão tiền bối hãy tha cho chúng một phen. Mai mốt, chúng còn dám héo lánh tới Đại Việt ta hãy trừng trị chúng cũng chưa muộn. Bây giờ, ta nên lo cho nhị vị đại hiệp đây trước đã.

Triệu lão gật đầu rồi phi thân lên tầng cổ thụ. Mỗi người bồng một kẻ bị nạn. Buông nhẹ thân mình xuống đám cỏ non dưới góc cây. Quốc Tuấn thấy Triệu Lão Hoàn Đồng cùng Tiểu Cô đồng loạt ra tay, chàng tỏ ý mừng rỡ vô cùng. Đến lúc thấy bọn Ngũ Quái chạy dài, bèn cùng với Cẩm Uyên, lão già khòm họ Mã rời chỗ nấp chạy đến. Mọi người xúm lại cứu chữa cho hai kẻ bị trọng thương. Cũng nên nhắc lại khi còn trong cuộc giao đấu Ngư Tiều Canh Mục, bốn tay Tứ Kiệt vô lâm dùng hết sở trường của từng người một; phối hợp chặt chẽ trong trận pháp “Tứ trụ Biến Thiên Thập Nhị Tứ Tứ” thành một sức mạnh phi thường. Nhưng, thời gian trước cách đây một tháng, trong cuộc tranh hùng với bọn Giang Tây Tiêu cực ở Trung Nguyên; Canh Kiệt và Mục Kiệt đã bị trọng thương vì âm khí của kẻ thù. Vì thế, trong cuộc giao tranh vừa rồi, cũng bởi giằng co suốt hai giờ căng thẳng, vết thương cũ lại phát tác; Canh, Mục suy nhược hẳn, làm trận pháp bị ảnh hưởng nên rời rạc, sơ hở quá nhiều. Địch thủ thừa cơ hội đó mới phá vỡ nổi Tứ trụ Biến thiên. Chứ nếu như lúc bình thường thì trận đấu còn kéo dài, chẳng biết đến khi nào mới phân thắng bại. Trong lúc thấy trận pháp mất đi sự vị diệu vốn có; Ngư Kiệt đã lo lắng trong lòng không ít. Mặc dù, ông ta cùng Nhị đệ là Tiều Kiệt, cố gắng giữ thế cân bằng. Nhưng cuối cùng vẫn không xong! Còn đang nỗ lực tận dụng hết cả bình sinh vào các chiêu thức đánh vào bọn Ngũ Quái. Chợt hai người thấy rất rõ ràng Canh, Mục bị bức thoái liên tục. Trong chớp mắt, họ bị đánh bay ra khỏi cực tràng. Người đại ca trong nhóm Tứ Kiệt biến liền sắc diện, trong bụng cứ than thở hoài. Cùng lúc ấy Tiều Kiệt cũng rụng rời tay chân. Tứ trụ Biến thiên đã tan vỡ hoàn toàn. Cả hai nắm chắc cái bại nhục nhã đã cận kề rồi. Sự sống của hai hiền đệ như chỉ mảnh treo chuông. Không ngờ đây là giây khắc điểm chung của võ lâm Tứ Kiệt, suốt mấy mươi năm vang danh trên chốn giang hồ. Và, kể từ hôm nay chẳng còn ai biết tới Ngư Tiều Canh Mục đã từng vẫy vùng ngang dọc một thời. Ôi! Nợ nước chưa đền, ân cừ chưa trả, nay đành phải thác xuống tuyền đài, ôm mối hận nghìn thu!... Ngư, Tiều cùng rút soạt tiểu đao, giơ lên toan tự sát; chợt, bên tai nghe rét rét mấy tiếng. Cánh dơi rụng xuống đất; đồng thời, thân xác hai hiền đệ như có một phép màu nào đó rút thẳng lên ngọn cây đại thụ. Hai người còn đang ngơ ngác nhìn theo, chợt giật mình nghe “Ầm!” một tiếng, lại nghe cả tiếng rú dài lê thê của Thiềm âm Quái Phù. Họ còn thấy rõ ràng một thân người bị lật bay văng ra khỏi lớp vỏ cóc xám. Rồi lại nghe tiếng nói hốt hoảng của Thần ưng Quái Trảo kêu tên bí pháp cực kỳ lợi hại kia; đồng thời giục đồng bọn tháo chạy một nước. Cả hai người bàng hoàng như vừa trải qua một cơn ác mộng. Họ đứng sững như trời trồng, nhìn hai vị ân nhân một già một trẻ đang lom khom nơi bãi cỏ, cứu chữa cho hai nạn nhân. Đến khi thấy từ trong lùm cây phía xa xa ba bóng người

lao xao chạy đến, Ngư, Tiều mới giật mình trở về thực tại.

Tiểu Cô và Triệu Lão thay phiên cạy miệng hai người, cho muốt linh đan; rồi cùng vận công truyền nội lực chữa trị.

Nửa giờ sau.

Đến đầu giờ Dậu. Hai người đại hán thanh y lục y trong nhóm võ lâm Tứ Kiệt đang đứng hai phía, canh chừng bất trắc cho những người đang ngồi bất động dưới gốc cây. Chợt, từ xa có tiếng vó ngựa vọng lại dập dồn. Chẳng mấy chốc, nơi hướng nam xuất hiện một đoàn binh mã vũ khí sáng lòa. Đi đầu là một viên võ tướng, mình vận Khôi giáp, cầm thanh đại đao, tuổi trạc tứ tuần, oai phong lẫm liệt. Người vận thanh y cầm ngọn lao hai ngạnh, phi thân tới trước đầu ngựa, thét:

- Đứng lại!

Viên võ tướng đang phi ngựa nước đại ngon trốn; chợt, tuấn mã cất hai vó trước dựng thẳng lên trời vì chạm phải một kinh lực rất dũng mãnh. Ngõs đầu gặp cường sơn, thảo khấu cản đường, người võ tướng quát to:

- Hay cho tên đạo tặc nào dám chặn đầu ngựa bản tướng? Mau tránh ra cho ta thẳng đường, bèn nghịch ý chớ trách tướng gia sao độc ác!

Ngư Kiệt hoành cây lao, nạt:

- Bất luận là quan tướng hay sĩ tốt, muốn qua đây phải đi vùng ngã khác, không được làm kinh động chư vị bằng hữu của chúng ta.

Viên võ tướng giận dữ múa tít đại đao, giục ngựa xông tới đánh. Bọn kỵ mã cùng hươ binh khí hỗ trợ cho chủ tướng của mình vây phủ người đại hán thanh y. Ngư Kiệt hùng dũng như mãnh hổ giữa đàn cừ non. Ông ta múa lượn nhẹ nhàng với cây lao hai ngạnh, đỡ gạt hàng loạt đao, thương, giáo, mác một cách dễ dàng. Nhìn xem các chiêu thức tuyệt diệu của Ngư Kiệt, ai cũng biết bọn quan binh kia chẳng phải là đối thủ của ông ta.

Trận đấu kéo dài đã trên mười hiệp, vậy mà bọn kỵ mã chưa hề truy bức được người áo xanh lấy nửa bước. Viên võ tướng tức giận gầm lên một tiếng, vũ lộng đại đao đánh xuống một đường khá mạnh...

-“Cheng!”

- Tất cả dừng tay lại!

Viên võ tướng tê chồn cánh tay, thanh đại đao văng ra ngoài ba trượng. Bọn quan binh tướng sĩ nhác thấy kẻ vừa thét lên câu nói đó là một người mình vận khôi giáp bạc sáng lòa, uy nghi đỉnh đạc. Cả bọn lật đật xuống ngựa, quỳ móp bên vệ cỏ, đồng thanh hô:

- Kính chào Trần tướng quân!

Người đó không ai khác mà chính là Trần Quốc Tuấn. Sau khi chữa nội thương cho người bị nạn, chàng đứng lên, liền thấy đám thuộc tướng của mình đang đấu nhau với vị đại hiệp thanh y. Tự nãy giờ chàng cứ để yên cho hai bên trở tài cao thấp, nên chưa vội can thiệp. Đến lúc nhận thấy rõ ràng trình độ võ công của một trong Võ Lâm Tứ Kiệt quả là vào bậc thượng thừa, sợ vị đại hiệp ấy lỡ tay gây ra hậu quả không hay, chàng bèn lên tiếng can ngăn.

Quốc Tuấn vòng tay thi lễ, nói với Ngư Kiệt:

- Bọn thuộc hạ của tiểu tướng không biết nên có điều thất lễ, mong đại hiệp rộng lượng dung tình!

Nghe vậy, Ngư Kiệt vội vàng vất bỏ binh khí cúi mình đáp lễ:

- Ô! Không dám! Không dám! Quả thật tại hạ không biết họ là quân gia của tướng quân nên mới liều mạng làm càn. Rất mong tướng quân xá tội!

Quốc Tuấn khiêm tốn nói:

- Không ai dám trách đại hiệp đâu. Mong người chớ nên áy náy.

Rồi quay lại đám thuộc tướng của mình, chàng nói:

- Các người hãy đứng dậy! . . . Đây là một trong bốn vị võ lâm Tứ Kiệt, vốn là những vị đại hiệp trên chốn giang hồ, cũng một lòng một ý với chúng ta đó!

Viên vô tướng dẫn đầu đám kỵ mã đứng lên, nghiêng mình về phía Ngư Kiệt, cung tay thi lễ nói:

- Xin đại hiệp thứ lỗi cho. Bọn tiểu tướng có mắt như mù, chẳng biết núi Thái Sơn trước mặt.

Ngư Kiệt vội vã đỡ lời:

- Thế ra chúng ta đều là huynh đệ nhưt gia? Tại hạ là Ngư mỗ trong bốn anh em Ngư Tiều Canh Mục. Cũng vì đánh nhau với bọn võ làm Ngũ quái là chó săn của bọn ngoại bang, suýt nữa thì vong mạng. May nhờ có lão tiên bối Triệu Lão Hoàn Đồng và vị thiếu hiệp anh hùng kia mới hồng sống sót!

Ngư Kiệt vừa nói đến đó, thì Triệu lão cùng Tiểu Cô đã đi tới bên cạnh. Ngư, Tiều lật đật chạy tới trước mặt cúi mình thưa:

- Nhờ ơn nhi vị anh hùng cứu nạn kịp thời, chứ không thì tứ huynh đệ bất tài này chẳng còn sống nữa!

Tiểu Cô vội lắc mình qua một phía, đỡ hai người đứng dậy. Triệu Lão Hoàn Đồng nói to:

- Ha Ha! Chuyện vặt mà cũng bày đặt ơn với nghĩa! Lão nói thật, nếu chẳng

có lời thúc giục của Ngô công tử đây, chắc vì ham coi say mê quá, lão cũng để yên cho Tứ Kiệt đi châu Diêm Vương lâu rồi!

Tiểu Cô mỉm cười nói:

- Tính khí của Triệu lão tiên bối rất ư là gàn nên mới nói vậy thôi! Mong chư vị bỏ qua cho! Còn ơn nghĩa thì tiểu sinh đây không dám nhận. Thấy những người yêu nước thương nòi mà bị nạn, thì làm người dù có muôn thác cũng phải liều mình cứu khốn, phò nguy! Xin nhị vị đại hiệp chớ nên quá thủ lễ làm cho bọn tiểu sinh tổn đức lắm đó!

Ngư, Tiểu nghe qua, lòng thêm kính phục bội phần. Họ cùng nghĩ rằng, tiểu anh hùng còn nhô tuổi mà tài cao đức trọng vô cùng. Ngư Kiệt bèn nói:

- Chư vị cũng đã biết. Tại hạ là Ngư mỗ, đây là Tiểu nhị đệ; còn hai người bị nạn kia là tam, tứ đệ Canh, Mục! Ngoài Triệu lão tiên bối, bọn ngu mỗ đã từng nghe danh chấn giang hồ bao năm về trước; còn chư vị đây xin cho biết cao danh quý tánh. đặng ngày sau có dịp gặp lại, khỏi ngượng mồm thất!ề!

Quốc Tuấn thay mặt cho cả bọn, giới thiệu từng người. Khi giới thiệu đến Tiểu Cô, hai anh em Ngư, Tiểu xúc động, nắm tay cậu bồi hồi rơi lệ Tiểu Kiệt thốt:

- Trời ơi! Hậu duệ Chưởng nhân môn phái Mã Yên Sơn đây sao?

Ngư Kiệt cũng cất tiếng than:

- Ôi! Thật là tội nghiệp cho Uyên Ương ong hiệp! Ngô công tử ạ! Sau khi lệnh tôn đường bị bắt cóc, bọn tại hạ truy tìm tung tích của Song hiệp suốt chục năm qua. Công tử có biết hiện nay nhị vị Song hiệp đang ở đâu không?

Nghe đến đây, Tiểu Cô có cảm tưởng mình như người chết đuối vớ được miếng ván nổi trên mặt đại dương mênh mông. Cậu cất tiếng hỏi trong sự hồi hộp nín thở:

- Thưa đại hiệp! Hiện giờ, song thân của tiểu sinh ở đâu ạ?

Tiểu Cô ngược đôi mắt đẫm lệ, nuốt từng lời của người đại hán áo xanh:

- Song hiệp đang ở trong tay của Thiết Chưởng Tà Thần bên Mông Cổ!

- Trời!

Tiểu Cô đứng không vững nữa. Cậu lão đảo như người say rượu. Quốc Tuấn vội đỡ lấy ngang lưng hiền đệ của mình. Chàng dìu nghĩa đệ đến bên một con tuấn mã rồi nói với Ngư, Tiểu:

- Ngày đã sắp tàn. Nhị vị đại hiệp cùng với mọi người hãy về dinh trại bản soái để nghỉ ngơi, cơm nhức rồi hẵng nói chuyện sau!

Nói rồi, sai tùy tướng đưa hai người bị nạn lên lưng ngựa...

Tất cả vây thành một đoàn, dong ngựa phi nước kiệu bầm, nhằm hướng nam đi thẳng.

Mọi người vừa đi vừa hàn huyên một lúc. Chẳng bao lâu, họ đã về đến đại bản doanh. Hai người bị nạn đặc biệt được đưa vào dinh trại trung quân. Biết họ vẫn còn yếu lắm, nên Quốc Tuấn nhờ Triệu Lão Hoàn Đồng tận tình chăm sóc. Thấy Trần tướng quân bình an trở về, chư tướng rủ nhau kéo vào nội trướng vấn an.

Tối hôm đó, cả đại trại mở tiệc ăn mừng. Bọn Triệu Lão, Tiểu Cô và võ lâm Tứ Kiệt được mời làm thượng khách.

Từ lúc nghe tin song thân bị bắt cóc, Tiểu Cô chẳng rời Tứ Kiệt lấy nửa bước. Cậu được Ngư, Tiểu cho biết rằng: Sau khi bắt cóc Song hiệp, Thiết Chương Tà Thần mượn bọn Giang Tây Bảo tiêu cực áp tải Uyên ương Song hiệp. Hấn cho Song hiệp ngậm nhân sâm, đặt nằm trong hai chiếc quan tài suốt cả cuộc hành trình... Thời gian mười năm qua, song thân Tiểu Cô sống trong cảnh cá chậu, chim lồng. Đã mấy lần, Tứ Kiệt tính đột nhập vào tận hang ổ của bọn gian ác hòng cứu Song hiệp, nhưng chẳng thành công... Bọn Thiết Chương Tà Thần đã lập ra một bang hội rất ư hùng hậu. Chúng cương tỏa một vùng rộng lớn; không cho bất cứ một cao thủ giang hồ nào từ ngoài đột nhập. Như võ lâm Ngũ Quái nói không ngoa; trình độ võ công của Thiết Chương Tà Thần cho đến nay, có thể gọi là Thiên hạ vô địch. Dưới tay của lão đại ma đầu ấy, có cả hàng nghìn đệ tử cao thủ thượng thừa. Đó là chưa kể các hàng cao thủ võ lâm hiện nay đã bị lão ma khống chế, buộc làm thuộc hạ cho Tứ Hải Đại Mông bang của lão.

Nghe đến đây, Tiểu Cô hỏi:

- Thưa nhị vị tthúc bá! Khả năng của chúng có thể san bằng cả Trung Nguyên bao la được ư?

Tiêu Kiệt gật đầu:

- Công tử chưa thấy rõ nên hỏi vậy thôi. Lực lượng của chúng quả là mạnh kinh khủng! Hiện nay, chúng đã xâm chiếm những nhược bang chung quanh và đang dồn toàn lực lượng để lấy Trung Nguyên đó! Với sức mạnh phi thường và tàn bạo kia, không những chỉ có Trung Nguyên mà cả những vùng tây và nam của xứ ấy cũng bị đe dọa nghiêm trọng nữa! Cuối cùng, chúng sẽ thôn tính Đại Việt của chúng ta chẳng khó khăn gì!

Ngư Kiệt nói:

- Bởi vậy cho nên bọn tại hạ vội trở lại xứ sở, để cùng với anh hùng mọi miền Giao Châu đồng lòng chống giặc, giữ nước. Chỉ khổ một nỗi là bọn mỡ bất tài thấp đức, không đủ tư cách để chiêu dụ quần hùng trong giới võ lâm, lập tức đánh lại bọn Tà Thần.

Tiểu Cô nói:

- Lời của nhị vị đại hiệp đã thể hiện tấm lòng yêu mớ nông nân, làm cho tiểu sinh vô cùng cảm kích.

Rồi Tiểu Cô kể lại sơ lược bước đường lưu lạc của mình; cùng nói qua về duyên kỳ ngộ với người võ tướng họ Trần, đang lãnh trọng trách triều đình giao phó. Cậu nói tiếp:

- Thưa nhị vị thúc bá! Tiểu điệt còn một việc cấp bách, nên phải về kinh đô Thăng Long chứ không thì đi theo Trần tướng quân ra biên cương dẹp giặc. Nếu chư vị đã sẵn lòng xả thân vì dân tộc Đại Việt, thì tốt hơn hết nên theo Trần tướng quân! Theo thiên ý của tiểu điệt, sớm muộn gì anh hùng hào kiệt sẽ qui tụ dưới ngọn cờ chính nghĩa, bảo vệ non sông gấm vóc của tiền nhân để lại cho con cháu chúng ta! Chẳng hay chư vị đại hiệp định lẽ nào ạ?

Ngư Kiệt đáp:

- “Quốc gia suy vong; thất phu hữu trách!” . Hạng người đã từng ăn cơm của bọn cường sơn, thảo khấu; đã từng tận tình phục dịch nơi hang ổ đạo tặc như lão Mã Giám Thông mà còn biết cãi tà qui chánh, nghĩa khí cao dày! Vả lại, ngay như bực tiền bối Triệu Lão Hoàn Đồng niên kỷ đã ngàn ấy, mà khi đất nước sắp lộn vào tay kẻ ngoại bang tàn ác, cũng chẳng hề ngoảnh mặt làm ngơ! Huống chi bọn ngu mờ, vốn là những tay cao thủ võ lâm, đã từng ngang dọc giang hồ, chẳng lẽ lại vô tâm sao đặng? Phen này anh em tại hạ xin tình nguyện theo phục vụ dưới trướng Trần tướng quân. Một là đền nợ nước; hai là tỏ tấm lòng tri ân với Triệu lão tiền bối và Ngô công tử, nhị vị anh hùng!...

Lúc bấy giờ, nhờ sự chăm sóc tận tình của Triệu Lão Hoàn Đồng, Canh, Mục hai người vẫn còn yếu, nhưng có thể gắng gượng đi lại trong dinh trại không khó khăn gì. Trong bữa đại yến Tiểu Cô xin phép Trần tướng quân cùng chư tướng, giới thiệu võ lâm Tứ Kiệt ngó ý xin tòng quân giúp nước. Trần ruốc Tuấn mừng rỡ, gọi tả hữu mang giáp trụ và binh khí ra cho bốn người. Lại tạm phong cho Tứ Kiệt làm Tứ trụ trướng quân, lãnh ấn tiên phong, chỉ huy nửa vạn tiền quân khinh kỵ!

Tối hôm đó, anh em Ngô, Trần cùng Võ Lâm Tứ Kiệt đàm đạo mãi cho đến khuya. Khi mọi người đều đi nằm; Tiểu Cô còn trần trọc hoài, chẳng hề chớp mắt. Suốt mười năm lưu lạc, đây là lần đầu tiên, Tiểu Cô mới nhận được tin song thân. Nhưng oái ăm thay! Cha mẹ cậu lại bị giam cầm nơi sào huyệt của một tên đại ma đầu trong giới võ lâm. Theo cậu biết thì đường từ đây đến đấy xa xôi, diều vợi. Chẳng biết hai vị trong hoàn cảnh đọa dày, sống thác ra sao? Bọn ác ma bắt cóc song thân cậu với mục đích gì? Chúng có hành hạ thân xác hai bậc

sinh thành của cậu hay không? Tình huyết nhục đậm đà tha thiết, ơn tác tạo sơn hải cao dày! Tiểu Cô cảm thấy trong lòng như có một ngọn lửa hồng đang đốt cháy tâm can. Cậu muốn mình trong thoáng chốc biến thành cánh chim, bay thẳng về nơi xa vời ấy; tìm cho ra phụ mẫu để thỏa bao điều ước vọng bấy lâu nay! Một đứa con cô cút giữa cuộc đời thiếu ỉäng tình thương của hai đấng sinh thành dưỡng dục. Bởi vậy cậu lại càng khát khao ngày trùng phùng, hội ngộ đoàn viên! Sớm dần thân ra giữa chốn giang hồ, Tiểu Cô lại còn biết bao nhiêu trách nhiệm phải làm; nhưng một khi nghe đến tin tức của song thân, cậu không khỏi bồn chồn tắc dạ....

Ngoài doanh trại, trong điểm canh năm.

Nơi soái phủ, Quốc Tuấn vẫn còn đang chong đèn ngời đọc binh thư. Nghe tiếng trống trở canh, chàng xếp sách lại, đứng dậy bước ra ngoài. Đêm trường còn tịch mịch; thỉnh thoảng tiếng chân ngựa dậm vỏ nghe thành thịch; tiếng gà rùng eo óc vọng lại từ xa. Chàng thong thả đi dạo quanh sân. Những tên quân cận vệ, binh khí cầm chắc trên tay, siêng năng tuần tiễu. Nhận ra bóng chàng, bọn lính cung kính bái dài. Chàng khoát tay ra hiệu cho bọn lính cứ việc làm bổn phận. Nhìn về phía gian trại bên hữu, chàng ngạc nhiên vì ánh đèn còn le lói. Chàng lững thững đi qua hướng đó. Hai tên quân đang cầm ngang đoản đao, đứng gác nơi cửa trại, gặp mình chào chủ tướng. Chàng hỏi:

- Ngô công tử dậy sớm vậy à?

Một trong hai tên cúi đầu sát đất, thưa:

- Bẩm lạy tướng công! Chúng con nghe các bạn phiên gác trước bảo rằng, suốt đêm công tử chưa hề chợp mắt. Hình như người có tâm sự gì u uất lắm mới trằn trọc thở dài hoài!

Quốc Quán gật đầu nghĩ bụng: “Tội nghiệp thay cho Ngô hiền đệ! Nghe tin lệnh song đường đang bị giam cầm trong hang ổ loài quỷ dữ, chắc lòng cậu không an. Thật đúng là một trang anh hùng hiếu tử! Âu, để ta vào an ủi cho cậu vui bớt nỗi sầu!...”. Nghĩ vậy, chàng bèn đằng hắng một tiếng, rồi mới bước vào.

Tiểu Cô đang đắm chìm trong nỗi xót xa, chợt thấy nghĩa huynh ghé đến, cậu liền gắng gượng tươi tỉnh bước ra đón chàng.

Nhìn thấy đôi mắt cậu đỏ hoe, Quốc Tuấn cảm động thốt:

- Hiền đệ! Hình như suốt đêm này hiền đệ không ngủ thì phải? Hãy qua chỗ ngu huynh, chúng ta dùng trà cho ấm bụng!

Tiểu Cô theo chàng sang dinh trại Trần tướng quân. Cậu thấy nơi án thư, ngọn hồng lạp sắp tàn. Cậu nói:

- Trần đại ca quá lo việc nước mà chẳng nghỉ ngơi sao?

Quốc Tuấn gật nhẹ đầu, đáp:

- Từ lúc Ngô hiền đệ đưa tin về bọn Quân Anh Bang; ngu huynh lại thêm một mối lo nữa .

Tiểu Cô rất cảm thông với người nghĩa huynh nặng lo việc nước. Hai người cùng uống trà và bàn luận với nhau, mãi cho đến đầu giờ thìn. Tiếng trống hòa cùng với tiếng công, nổi lên mấy hiệp vang động buổi ban mai. Đó là hiệu lệnh triệu tập toàn lực lượng quan binh tướng sĩ dưới trướng của Trần tướng quân. Trên kỳ đài, cờ phướn bay phấp phới. Nổi hẳn lên trên tầng vàng lọng tía là một lá cờ đại thêu chữ “TRẦN” khá rõ nét. Tất cả các đạo Tiên, Hậu, Tả, Hữu đều tập trung trước ngọn soái kỳ. Tiểu Cô theo chân Trần Quốc Tuấn bước lên kỳ đài. Cậu đưa tầm mắt quan sát chung quanh, ước lượng trên hai vạn quân kỵ, bộ. Từ mỗi viên võ tướng, xuống đến từng tiểu tốt nhất nhất đều thể hiện tác phong tư thế nghiêm trang tề chỉnh! Chứng tỏ rằng quân sĩ của Trần tướng quân thực hành kỷ luật rất nghiêm! Vì vậy, trong lòng chàng rất khâm phục về tài chỉ huy của người anh kết nghĩa.

Trên kỳ đài, trước trước mặt hàng vạn quân binh tướng sĩ, Trần tướng quân chính thức long trọng làm lễ kết nạp Võ Lâm Tư Kiệt vào hàng võ tướng. Lại thảo sớ dâng về triều cho vua Trần, kiến nghị phong Tứ Kiệt làm Tứ Trụ Đại Tướng quân. Thấy anh em Tứ Thiết uy dũng khác thường, chư tướng đều tỏ lòng mến phục. Bốn vị đại tướng sau khi lãnh năm nghìn binh mã, ngỏ lời mời Triệu lão cùng Tiểu Cô, mở tiệc riêng khoản đãi hai người . Vì nóng lòng ra đi nên Tiểu Cô tìm lý do thoái thác.

Tiểu Cô vừa xuống khỏi kỳ đài, suýt nữa chạm phải lão già khòm đang hối hả đi tới. Lão mã phu giật mình thốt:

- Kìa công tử? Lão phu đã chọn cho công tử một con tuấn mã khá lắm! Nó có thể chạy suốt mấy ngày đêm không biết mệt! Nếu công tử cần đi gấp hãy theo lão phu!

Tiểu Cô gật đầu, định dậm bước theo lão già khòm. Lúc đó, Trần Quốc Tuấn cũng đến bên cạnh hai người. Chàng nói:

- Ngô hiền đệ! Ngu huynh hiện có con Thiên Lý mã. Nay, ngu huynh thấy hiền đệ cần phải về Thăng Long gấp, vậy hãy dùng nó để đi cho chóng hơn!

Lão Mã Giám Thông nghe vậy, bèn nói xen vào:

- Trần tướng công có con ngựa đó, thật là quý hóa lắm thay! Tiểu nhân đã nghe danh Thiên Lý mã từ lâu, song chưa được chiêm ngưỡng lần nào? Nếu công tử mà cưỡi thân mã ấy thì chẳng mấy chốc sẽ đến kinh thành.

Tiểu Cô khiêm tốn nói:

- Trên bước đường chinh chiến còn dài, đại ca hãy để lại dùng cho đỡ vết vả gian lao! Hà tất phải nhường cho tiểu đệ! Ngựa tốt đã đủ rồi, tiểu đệ chẳng dám làm phiền hiền huynh đâu!

Quốc Tuấn bảo:

- Không được! Ý ta đã quyết, hiền đệ chớ nên chối từ! Chỉ có điều, ta cũng nên nói rõ. Thiên Lý mã vốn là giống ngựa thần kỳ, nó vốn biết nghe được tiếng người sai bảo; lại rất linh thánh. Vả lại, nếu trên đường về Thăng Long có điều chi bất trắc, hiền đệ có thể để nó một mình trở lại báo tin cho ta hay.

Nói rồi, sai một viên cận tướng dắt con ngựa Thiên Lý ra cho Tiểu Cô. Vừa nhắc thấy bóng dáng thần mã to lớn dị thường, lão già khòm họ Mã lật đật chạy tới, xá dài con vật một cái, hô lên:

- Kính chào Thiên Lý tướng quân. Nghe danh ngài đã lâu, hôm nay mới hân hạnh được tri ngộ cùng ngài! Xin ngài đừng cản, đừng đá nhé, để lão Mã này nựng nịu chút nghe?

Vừa nói lão vừa đưa tay sờ nhẹ, bắt đầu từ mõm đến cổ, rồi sờ đến mình, bốn chân và cả cái đuôi. Lão ngắm nghía, trầm trồ khen ngợi không tiếc lời. Quốc Tuấn, Tiểu Cô không khỏi buồn cười cho lão. Mà quả thật, con ngựa vạm vỡ, oai phong lẫm liệt làm sao! Quốc Tuấn vỗ nhẹ lên thân nó, bảo:

- Thiên Lý! Người hãy đưa Ngô công tử đây về triều ca cho chóng nhé! .

Con ngựa chộp chộp đôi mắt đẹp như hiểu ý chủ. Tiểu Cô nhún mình một eái, trong nháy mắt đã thấy cậu ngồi trên yên ngựa một cách gọn gàng. Lão Mã bật thốt:

- Ô! Không ngờ công tử có thân pháp nhanh nhẹn vô cùng! Hèn chi thằng Tư Mã Long rượt theo không kịp là phải!

Tiểu Cô cho ngựa chạy nước kiệu được vài trượng rồi mới giục nước đại. Thần mã lồng lên phóng nhanh hơn gió lốc. Mọi người nhìn theo; thoáng chốc đã mất hút người và ngựa ở nơi chân đồi xa. Chưa dập bã trâu, cậu đã phi ngựa trở về chỗ cũ, trước hàng vạn cặp mắt thán phục của tướng sĩ quan binh.

Trước khi từ giã ra đi, Tiểu Cô nói với Quốc Tuấn:

- Khi về đến Thăng Long thành, tiểu đệ sẽ cho nó trở lại với hiền huynh.

Chàng gật đầu nói:

- Hiền đệ cứ yên chí! Nó rất khôn ngoan; chúng ta khỏi phải lo ngại điều chi cả!

Sau khi cơm nước, trưa hôm đó Tiểu Cô đến chào hết cả mọi người mới lên

ngựa ra đi. Mọi người quynh luyến chia tay cậu. Nhất là Triệu Lão Hoàn Đông và Cẩm Uyên. Nàng rung rung đôi dòng lệ làm cho Tiểu Cô cảm động vô cùng.

Quốc Tuấn bèn an ủi:

- Thôi, hãy để hiền đệ của chúng ta đi cho chóng! Chúng ta sẽ còn tái ngộ Ngô hiền đệ nữa mà!

Rồi quay lại nắm tay Tiểu Cô, chàng siết thật chặt:

- Cầu mong hiền đệ thượng lộ bình an!

Nói rồi móc trong người ra một phong thư, trao cho Tiểu Cô, lại dặn dò trước sau chu đáo.

Chàng cùng Triệu lão, Cẩm Uyên, Tứ Kiệt và mấy mươi viên võ tướng đưa Tiểu Cô ngoài hai chục dặm.

Một mình một ngựa, người kỵ sĩ bé nhỏ lại dần bước sơn khê; vượt qua bao nhiêu đồi núi, thác ghềnh, suối khe, đèo vực...

Oo

Trên đường về kinh đô Thăng Long người thiếu hiệp anh hùng sẽ phải đương đầu với bao nhiêu thử thách và sẽ phải kinh chống với bao kẻ cường sơn đạo tặc?

Như chúng Ta đã biết, đệ tử của An Nam Cái Thế Kỳ Nhân, ngoài tên phản sư hại tổ Thiết Chương Tà Thần ra còn có Ngũ Hùng Kiệt Hiệt, gồm năm người đứng vào bậc kỳ nhân dị khách. Chúng ta đã làm quen với Triệu Lão Hoàn Đông, còn bốn người kia ra sao; đứng về phe tên vô địch võ lâm Thiết Chương Tà Thần hay sẽ ra tay nghĩa hiệp giúp đỡ Tiểu Cô?

Mời bạn đọc xem tiếp cuốn “Quyết đấu quân ma.”.